

10è Aniversari de la Biblioteca Marcel·lí Domingo

Les efemèrides que únicament comporten una espiral de felicitacions només pel simple fet de celebrar-les o de fer-les públiques a la societat em molesten cada vegada més, alhora que, personalment, les considero banals. Això no trau l'alegria immensa que, com a directora de la biblioteca pública Marcel·lí Domingo de Tortosa, em provoca el seu 10è aniversari. Val a dir, però, que es tracta d'un sentiment que, d'una banda, voldria compartir i, de l'altra, aprofitar per fer unes quantes reflexions. Les valoracions sí que entren dins els paràmetres del que jo penso que ha de ser una celebració, sempre que serveixen per millorar i per avançar.

Una visió ràpida de la perspectiva ens podria fer pensar que deu anys, deu mirades sobre la biblioteca (que a la fi vindria a ser el mateix que deu reflexions), però si ho mirem amb deteniment ens adonarem que en podrien ser moltíssimes més, perquè aprofitant l'esdeveniment s'han de posar en valor els valors culturals, socials i educatius de la biblioteca, i s'han de reivindicar les accions que es porten a terme i, sobretot, la tasca de les persones que hi contribueixen a través de les seves col·laboracions moltes de les quals són desinteressades, ja que caure en el parany d'esmentar constantment la crisi econòmica o la transformació a un ritme vertiginós de la nostra societat degut entre d'altres motius a la tecnologia, no ha d'amagar però un crít que arribi a tots els estaments per demanar la dignificació i el reconeixement d'aquest servei públic, com tampoc la gran tasca que dones i homes de totes les edats hi desenvolupen. La cooperació ens ha servit per adaptar-nos i reinventar-nos.

Probablement aquesta gent serà capaç de transmetre millor que els professionals del món de les biblioteques, no només allò que fem, sinó per a què serveix allò que fem. La biblioteca seguirà sent un equipament rellevant si és útil socialment. Per això cal aconseguir fer-nos més visibles. Tampoc vull dir amb aquesta idea que la biblioteca pot amb tot per molt bona salut que pugue mostrar en determinats moments, o pel "múscul" que es

reflecteix a les agendes culturals periòdicament. La biblioteca no pot resistir ella sola el pes que suposen les desigualtats derivades dels problemes multidimensionals i complexos que afecten a la societat, però sí que pot formar part d'una estratègia que faci front a aquestes desigualtats. I si es percebeixen limitacions pròpies (o alienes) haurem de treballar en xarxa amb altres col·lectius i agents presents a la ciutat.

I no perquè ja hagi estat comentat en altres ocasions haig de deixar de dir-ho: s'ha de garantir la inversió en el manteniment de les biblioteques públiques com a condició indispensable perquè puguin seguir assumint els reptes que se'ls plantegen.

Sense cap mena de dubte podria escriure en lletres majúscules que un dels aspectes més gratificants de la nostra professió és el que te a veure amb la relació que establim amb els nostres usuaris, els quals arriben a les nostres instal·lacions buscant informació, ajut, respostes... D'alguna manera ells i elles formen part de les nostres vides i també els hem d'agrair que ens acompanyen en aquesta primera estació del camí. Hem de lluitar diàriament per poder interpretar les seves necessitats, no només les demandes, i oferir-los els recursos adequats. El diàleg amb el públic esdevé bàsic. Nosaltres acceptem el repte de reinventar-nos, de deixar enrere els estereotips i funcions que al llarg de molts anys es consideraven inherents a la nostra professió per adaptar-nos als canvis, però res de tot això servirà si no ens acompanyen les administracions i sense la confiança de la societat o dels nostres usuaris.

I ja tornem a ser-hi. Em trobo en la mateixa disjuntiva que al començament d'aquest escrit. Inicialment pretenia defugir de l'enumeració d'esdeveniments que s'hi han portat a terme, així com dels guardons aconseguits que moltes vegades només fan que aportar un matis de parafernàlia i que a més podreu trobar a les memòries, als programes o a la premsa, però si haig de ser justa, considero que no citar-los implicaria alhora no reconèixer la tasca de les persones que ho han fet possible. I això no m'ho podria

Irene Prades Ginovart

Directora de la biblioteca
Marcel·lí Domingo

perdonar a mi mateixa perquè en aquesta biblioteca el més important són precisament les persones.

Recordem totes les activitats realitzades a la biblioteca des de fa deu anys i que cada vegada es van ampliant tot creant un teixit de colors impressionant. Parlem de clubs de lectura, hora del conte, Bebeteca, exposicions, Biblioones, Taller de manualitats, visites guiades a les escoles, formació d'usuaris a les TIC's... Són tantes que temo deixar-me moltes d'ells, encara que és un altre risc que assumeixo plenament. I si parlem dels guardons aconseguits per la feina ben feta, no puc deixar de banda el primer Premi Nacional María Moliner a l'any 2010, després 5 treballs finalistes del mateix concurs, primer premi d'Entitats de Federico Mayor Zaragoza i també primer premi de Mossèn Ovidi Tobias al voluntariat... a part d'altres reconeixements. No parlem més que del fruit d'un col·lectiu que treballa per la cultura i per la ciutat amb entusiasme i il·lusió que són la clau de l'èxit en qualsevol àmbit.

El mateix em passa amb els agraïments. Moltes vegades s'enumeren sense pensar-hi o bé de manera protocol·laria, sempre corrent el risc de l'oblit inoportú, però jo no puc deixar passar l'oportunitat de donar les gràcies a tots els que han pujat al nostre vaixell al llarg d'aquesta dècada, lluint al costat nostre sense demanar res a canvi. Persones anònimes en alguns casos que, a més a més de treballar, hi han cregut.

Em podeu creure vosaltres ara si us dic que continuarem perseverant en l'intent de construir per avançar, de conèixer per saber, de saber per ser. Cultura i llibres per a tothom. Per molts anys.